

EGYENSÚLY

Bokorünnep

2017. febr. 25.

Testvéreim! Kezdjük ünneplésünket az **Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.**

Szeretettel köszöntelek Benneteket a Bokorünnepen, és kívánom: **Az Úr legyen veletek!**

Egyensúly, egyensúly, egyensúly! Ez lesz a téma a mai napon az elejétől kezdve a végéig – tudjuk meg a Meghívóból. Megvallom, kicsit mosolygok magamban. Ugyanis többen megkérdeznék: Hogy vagy Laci? Köszönöm jól – válaszolok és hozzáteszem: Csak kicsit dülöngélek, mint a részeg ember... Sebaj, pont nekem kell beszélnem az egyensúlyról!

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, és **bánjuk meg bűneinket**, hogy visszanyerhessük egyénileg és közösségekben is egyensúlyunkat, ha netán elvesztettük volna...

Gyóonom a mindent-adó Istennek... Irgalmazzon nekünk...

Ének: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, aki úgy raktad össze a testünket és úgy formáltad ki a lelkünket, hogy egyenesen tudjuk járni és harmonikusan tudjunk élni, add, hogy szándékom szerint mindent megtegyünk, hogy tetszésedre legyen járásunk és életünk, aki élsz és szeretsz...

Olvasmány Gandhi írásából (részlet)

Erősek attól leszünk, ha megőrizzük vagy megneumesítjük az életet alkotó energiát.

Ezzel szemben mi folyamatosan és öntudatlanul pazaroljuk ezt az energiát, ha zavaros és nemkívánatos gondolatokat dédelgetünk magunkban.

Minthogy a gondolat minden beszéd és minden tett forrása, érthető, hogy az egyik síkon meglévő értékek a másikon is jelentkeznek. Ha tökéletesen uraljuk a gondolatainkat, ezzel olyan energiaforrást fejlesztünk ki magunkban, amely minden vállalkozást lehetővé tesz.

Ha az ember Isten képmása, akkor elegendő, hogy akarjon valamit, amit természetes képességei lehetővé tesznek, de ezzel az már meg is valósul. Ez a hatékonyság azonban nem adatik meg annak, aki szétszórja az energiáit.

Ezek Gandhi gondolatai.

Ének: Alleluja...!

Evangélium Mk 10, 13-16.

Egyszer kisgyermeket vittek Jézushoz, hogy rájuk tegye a kezét. De a tanítványok elutasították őket.

Amikor Jézus ezt látta, megneheztelt rájuk és így szólt: Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tartsátok vissza őket, mert ilyeneké az Isten országa.

Bizony mondom nektek, aki Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermek, nem megy be oda.

Azután ölébe vette őket és rájuk téve a kezét megáldotta őket.

Ezek az evangélium igéi.

Egyensúly! Egyensúly! Egyensúly!

Ennek kapcsán visszaemlékezek egy régi történetre. Aztán szeretnék beszélni a Jézusnak elkötelezett ember egyensúlyáról.

1) Régi történet

Sosem gondoltam volna, hogy Magyarországon is megjelenik a *slakline*, amiről több mint 30 éve prédikáltam a Domiban (Domonkos templom). Most utánanéztem a történetnek, amit akkor inkább tanmesének gondoltam.

1855-ben történt, hogy egy francia kötélátjáró (Charles Blondin) a Niagara-vízesés fölött kifeszített kötélen egyensúlyozott az egyik oldalról a másikra. A kötélen 340 méter hosszú volt, 8,3 centiméter széles, és 49 méterre volt kifeszítve a zuhatag fölött.

Nagy tömeg gyűlt össze a produkcióra, és lélegzetvisszafojtva figyelték a víz fölötti sétát. Az ember az egyik oldalról átsétált a másikra és onnan vissza. Nagy taps követte.

Ekkor a kötéljáró elkiáltotta magát: „Uraim és Hölgyeim, elhiszik-e, hogy bekötött szemmel is átmegyek a kötélen. Aki elhiszi, tegye föl a kezét”. Az emberek egymásra néztek, aztán az akrobatára, bólogattak többen és feltették a kezüket. A kötéljáró simán átment a túlsó partra és vissza. Nagy taps követte.

Ekkor újabb kérdést tett fel. Kezében egy talicskát fogott és azt kérdezte: „Elhiszik-e, hogy ezt a talicskát is át tudom tolni a kötélen és vissza?” Az emberek egyre többen tették fel a kezüket és csodálva nézték a talicskás embert. Sikerült neki oda és visszatolni a zúgó habok fölött. A tömeg őrlődve tapsolt.

Ekkor azt kérdezte a kötelező ember: „Elhiszik-e, hogy a talicskát egy emberrel együtt is át tudom tolni a kötélen és vissza?” A tömeg őrlődve lengette a karját, persze hogy elhiszik, mert látják, hogy ő mindenre képes.

Ekkor a talicskás ember odaszólt a legközelebb álló hölgynek: „Hölgyem, üljön be a talicskába!” A nő rémülten tiltakozott. Azt már nem!

Annak idején azt a következtetést vontam le a történetből, hogy Jézus szédületes életútját megismerve nem elég hinni benne, nem elég megtapsolni és éltetni őt, hanem be kell szállni az ő talicskájaiba és vállalni vele a veszélyes, „keskeny utat”. Ma ugyanezt a következtetést vonom le magamnak és mindazoknak, akik őt és eszményeit megismerték és követni akarják.

2) Az evangéliumbeli gyerek

Még a történethez tartozik, hogy 1860-ban a walesi herceg (a későbbi király) is jelen volt a niagarai produkción, és Charles Blondin, a kötéljáró felkérte, hogy a hátán átvihesse őt a vízesés fölött, de a herceg elutasította.

1861-ben egy angliai produkciója során viszont öt éves kislánya beleült apja talicskájaiba, és őt a talicskában ülve toltta át a kötélen.

Az evangéliumbeli gyerekről, akit a tanítványok távoltartottak Jézustól tudjuk azt, hogy benne Jézus a társadalmilag kicsiny embert állította példaképül a tanítványai elé. De megállja helyét az a magyarázat is, hogy Jézus követője és az Isten országának tagja csak úgy lehet valaki, ha a kisgyermek hitével és bizalmával, fontolgatás nélkül szívvel-lélekkel ráhagyatkozik.

Kereszténynek, Jézuskövetőnek lenni kockázatos dolog. Az elmúlt időkben megtapasztalhattuk. Most talán nem jár különösebb kockázattal, engedünk is a komoly elszántságon. A „széles út” nagyon csábító, a „keskeny ösvény” pedig elég riasztó.

Azt gondolom, hogy teljesen fölösleges, hogy valaki fejünkre olvassa gyávaságunkat, kishitűségünket és gyenge Istenszerelmünket. Még azzal sem megyünk semmire, ha valaki bebizonyítja, hogy kockázatosabb egy szuper autóba ülni, mint Jézus talicskájába. Az autóban lehet szuper gyorsaság, élvezet és büszkeség, de Jézus talicskájában több a biztonság és a boldogság.

Tudom, hogy olcsó szónoki fogás lenne a talicskába ülő kisgyerekekkel példázódni, ha nem beszélnek arról is, hogy a Jézus Útjára elkötelezett ember, hogyan tudja a gyakorlatban az ő kockázatos útját végigjárni.

3) A Gandhi recept

Egyensúly! Egyensúly! Egyensúly! Ez a szlogen.

A receptet pedig Gandhinál találtam. Azt állítja, hogy „erősek attól leszünk, ha megőrizzük és megnemesítjük az életet alkotó energiát”. Mit ért ezen? „Minthogy a **gondolat** minden **beszéd** és minden **tett** forrása, érthető, hogy az egyik síkon meglévő értékek a másik síkon is kell, hogy jelentkezzenek”. Teszem hozzá: **Tehát a gondolat, szó és tett egyensúlya szükséges.**

A gondolatról ezt mondja: „Ha tökéletesen uraljuk a gondolatainkat, ezzel olyan energiaforrást fejlesztünk ki magunkban, amely minden vállalkozást lehetővé tesz”.

Gondolat - tudat. Emlékezzetek ti idősebbek ifjúságunkra, hogy micsoda hatalmas energia töltött el minket, amikor megismertük Jézus Istenének lényegét, a csak szeretni tudó Istent, és konkrétan a jézusi szeretetörvényt (az adás, szolgálat és szelídség eszményét). Úgy gondoltuk, hogy ezzel az **ismerettel** megmozgatjuk az egész világot, egybeszeretjük az egész emberiséget.

Szó – ige. A gondolkodásunk átalakulásával együtt járt a **szó** kényszere. Ha valaki valami szenzációs hírt hallott, **örömhírt**, azt képtelen magába fojtani, azt ki kell mondani. A jézusi szó elemi erővel tört elő belőlünk. Nem egyszerű szó volt, nem főnév, nem jelző, hanem ige: cselekvésre szólító beszéd. Így jöttek létre a jézusi kiscsoportok (melyek tíz, húsz, harminc, negyven, és ennél is több éve, ma is megvannak)!

Tett – szeretet. Ki tudja felmérni ennek a jézusi megújulási mozgalomnak az **adásban, osztózásban**, egyéni és közösségi **szolgálatban** és az erőszakot is elszenvető, egyben **erőszakmentes** közösségi, sőt közéleti megnyilvánulásokban megmutatkozó gyümölcseit. Ércnél maradandóbb művet alkot az, aki egy pohárvíznyi jóssággal is szebbé és elviselhetőbbé teszi a világot. Pokolból csinál mennyországot!

4) A három majom

Egyensúly! Egyensúly! Egyensúly!

Ismeritek a három majom figuráját. Az egyik befogja a szemét, a másik a fülét, a harmadik a száját. A három majom szimbóluma egy 17. századbeli japán templom oszlopocsarnoka feletti faragásból ered, mely a **három bölcs majom** tanítását sugallja: a gonoszt ne lássam, ne halljam, ne beszéljem, és volt egy negyedik majom is, kezeit maga előtt tartva, hogy a gonoszat főleg ne tegyem.

Van egy népies magyarázata és hétköznapi jelentése is a **bölcs majmoknak**: ne láss, ne hallj, ne szólj, és ne is tégy semmit, abból nem lehet semmi bajod.

Ha ez utóbbi értelemben nézem a majmokat, akkor tökéletes egyensúlyban maradok, ha se látni, se hallani nem akarom Jézus üzenetét, továbbadni még úgysem, tenni pedig semmiképpen. Ez talán ránk nem jellemző.

Az már inkább lehetséges, hogy felismertem az örömhírt, de továbbadását nem vállalom. Nem tudom, nem merem, nem akarom.

Ami pedig ugyancsak lehetséges, hogy megismertem, szajkózom is, csak éppen tettekre nem váltom.

Tovább variálható a felállás, de ha nem ugribugri majmok, hanem igazi Jézuskövetők akarunk lenni, akkor egy életen át tanulni, egy életen át továbbadni és egy életen át tenni-tenni kell a szeretetet!

--- Egyensúly! Egyensúly! Egyensúly!

Talán erre az utóbbi egyensúlyra van igazán szüksége a világnak, és nekünk, magunknak!

Hívek könyörgése

Felajánlás

Paefatio

Ének: Sanctus...

Canon

Mi Atyánk...

Ének: Agnus Dei...

Hálaima

Áldás

Záróének

Kovács László prédikációja elhangzott 2017. február 25-én, a Kőbányai Újhegyi Közösségi Házban rendezett Bokorünnepen